

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. vinotoka 1890.

Leto X.

Najlepša čestitka.

V stanici zaprti sediš
 Pri mizi, dekletce, slovesno;
 Na pòlo popirja strmiš,
 In čelo se guba ti resno.

Kaj? Stih? — »Preljubi moj ded,
 Če moja čestitka ti prija* . . .
 Nastopnih ne ločim besed —
 Oh, težka je res poezija!

Hotela za rojstveni dan
 Čestitko si dedu zložiti,
 Zdaj vidiš: ves trud je zaman,
 Saj pesem ne more to bit! . . .

Obupano gledaš pred sé
 In stiskaš srdito ročice,
 In sòlze celó ti kropé
 Mladostno razžarjeno lice . . .

Čuj, štirinajstletna modrost,
 Prav nič mi do srca ne seza
 Ta tvoja molčeca bridkost,
 Ta žalost in nema ta jeza!

Na ustnih presrčen nasmeh,
 Takó se ga jutri oklêni,
 Ljubezen naj čita v očeh,
 Radóst mu poljub razodêni!

Čestitanja lepšega ni,
 Bolj pesem nobena ne prija,
 Saj sama si, déklica ti,
 Živeča takrat poezija! —

A. Funtek.

Madrigal.

Na oknu pisana stoji še kupa,
 V nji pòpje, cvetje, kličice zelene,
 Ljubezni vérne rózice in upa.

Nedeljo zadujo je obétal priti —
 A ni ga bilo: cvetje véne, véne,
 Zamán priliva zanj ubrani kiti . . .

In v tretje praznična je vas — v gorici
 Glasnó mladenke pevajo cvetoče,
 Le ona sama skriva bléli lici,
 Za šipami slonéča — tiho joče . . .

Ranko.

